

CHƯƠNG THỨ BỐN MƯỜI

MÀN KỊCH RỪNG RỌN TRONG RỪNG KHUYA

Cô vào phòng mình trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà rồi gánh đôi bồ tre trở ra. Mặt bồ có đầy nắp không hiểu trong đựng những gì ?

Hồ Phỉ nói :

-Cô nương để tại hạ gánh cho.

Rồi chàng đón lấy gánh đặt lên vai, thấy nặng tới một trăm bảy, tám chục cân. Đôi bồ nặng nhẹ không đều. Một bên nặng trĩu còn một bên nhẹ bẫng thành ra khó gánh.

Chàng thấy Chung Triệu Văn phục xuống bàn ngủ ngáy pho pho. Chàng đi qua bên mình hẳn vẫn cảm thấy hơi rượu nồng nặc.

Hai người đi ra khỏi căn nhà gianh. Trình Linh Tố khép cửa lại rồi đi trước dẫn đường.

Hồ Phỉ hỏi :

-Linh cô nương ! Tại hạ muốn hỏi một điều được chăng ?

Trình Linh Tố đáp :

-Được, nhưng chỉ sợ tiểu muội không biết đường mà trả lời.

Hồ Phỉ nói :

-Cô nương không trả lời được thì trong thiên hạ chẳng còn người thứ hai nào biết nữa. Chung nhị ca của tại hạ không uống một giọt nước nào mà sao lại say ly bì như vậy ?

Trình Linh Tố cười mát đáp :

-Chính vì y không uống một giọt nước mà hóa ra như vậy ?

Hồ Phỉ nói :

-Vụ này tại hạ không sao hiểu được. Chung nhị ca là tay lão luyện giang hồ. Chung thị tam hùng ở Quỷ Kiến Sầu tại Ngạc Bắc đều là những nhân vật thành danh trong võ lâm. Còn tại hạ là kẻ kiến thức thiếu cận. Ngờ đâu y thận trọng từng tý mà lại...

Chàng nói tới đây bỗng dừng lại.

Trình Linh Tố đáp :

-Đại ca nói thế là phải lắm. Y thận trọng khắp mọi trường hợp mà lại mắc lừa tiểu muội phải không ? Đề phòng cẩn thận có ích gì đâu ? Cứ hời hợt như đại ca ra bình yên vô sự.

Hồ Phỉ hỏi :

-Tại hạ làm sao ?

Trình Linh Tố cười đáp :

-Tiểu muội bảo đại ca đi gánh phân là gánh liền, bảo ăn cơm là ăn ngay. Biết nghe lời một cách ngoan ngoãn thì còn ai nhẫn tâm làm hại đại ca ?

Hồ Phỉ cười nói :

-Té ra làm người chỉ cần nghe lời là không sao cả. Nhưng phương pháp hại người của cô nương vi diệu quá chừng, tại hạ không sao hiểu được.

Trình Linh Tố đáp :

-Được rồi ! Tiểu muội dạy đại ca một cách khôn ngoan. Trong sảnh đường có chậu hoa trắng nhỏ, đại ca đã ngó thấy chưa ?

Lúc trước Hồ Phỉ không lưu ý, bây giờ chàng nhớ lại quả nhiên bàn ngồi ăn cơm có một chậu hoa trắng nhỏ.

Trình Linh Tố nói tiếp :

-Chậu hoa đó kêu bằng hoa Đề Hồ. Mũi thơm rất ghê gớm. Ai ngửi một lúc là chẳng khác gì người say rượu. Trong cơm canh tiểu muội đã hòa thuốc giải vào. Ai bảo y không chịu ăn uống.

Hồ Phỉ chợt tỉnh ngộ, càng đem lòng kính úy cô gái. Chàng lẩm bẩm :

-Ta chỉ nghe nói hạ độc vào đồ ăn thức uống, ngờ đâu phương pháp hạ độc của cô lại cao mình hơn nhiều, không ăn uống cũng trúng độc.

Trình Linh Tố lại nói :

-Để lát nữa trở về tiểu muội cho uống thuốc giải là xong. Đại ca bất tất phải quan tâm.

Hồ Phỉ động tâm nghĩ thầm :

-Cô này đã chuyên nghề dùng thuốc không chừng cô có thể trị thương cho Miêu đại hiệp. Nếu đúng thế thì bất tất phải đi cầu cạnh Độc Thủ Dược Vương nữa.

Chàng liền hỏi :

-Linh cô nương ! Cô nương có biết cách giải trừ chất độc Đoạn Trường Thảo không ?

Trình Linh Tố đáp :

-Cái đó khó biết lắm.

Hồ Phỉ thấy cô không nói rõ, không tiện xin cô điều trị.

Chàng dòm cước bộ của cô rất nhẹ nhàng. Cô đi trước không nhanh mà cũng không chậm. Tuy không thi triển khinh công mà đi chưa được bao lâu đã được sáu,

bảy dặm đường. Cô đi thẳng về phía chính đông, vậy không phải đến Dục Vương Trang.

Chàng chợt nhớ ra điều gì liền nói :

-Tại hạ còn muốn hỏi cô nương một điều lúc này. Chung nhị ca đi Dục Vương Trang theo ngã Tây Bắc, cô nương lại bảo tại hạ đi về phía Đông Bắc nhưng sau bọn tại hạ cũng phải đi qua mé Tây. Cô nương cố ý bảo bọn tại hạ đi quanh đường xa hơn nữa tất là có chỗ dụng ý. Tại hạ nghĩ mãi không ra.

Trình Linh Tố đáp :

-Cái việc chân chính đại ca muốn hỏi tiểu muội không phải việc này. Tiểu muội đoán chừng đại ca định hỏi Dục Vương Trang hiển nhiên ở góc Tây Bắc sao lại đi về hướng Đông, có phải không ?

Hồ Phỉ cười đáp :

-Cô nương đã đoán đúng, tại hạ muốn hỏi như vậy.

Trình Linh Tố nói :

-Bây giờ chúng ta không đi về phía Dục Vương Trang thì chẳng phải bọn ta tới đó.

Câu đáp của cô ra ngoài sự tiên liệu của Hồ Phỉ khiến chàng " ủa " lên một tiếng.

Trình Linh Tố lại nói :

-Ban ngày tiểu muội yêu cầu đại ca tưới hoa một là để thử lòng đại ca, hai là làm chậm trễ thời gian. Sau tiểu muội lại bảo đại ca đi đường vòng xa thêm hai dặm khiến đại ca tới vào Dục Vương Trang vào lúc trời tối vì ngoài trang trồng những cây Huyết Lật. Thứ cây này về đêm chất độc giảm đi. Tiểu muội cho đại ca hai bông hoa lam để kiểm chế chất độc kia.

Hồ Phỉ nghe cô nói trong lòng khâm phục vô cùng. Chàng không ngờ cách dùng độc và thuốc giải cũng cần nhiều học vấn đến thế mà vị tiểu cô nương này lại dụng tâm rất sâu xa, người thường không bì kịp.

Nghĩ tới đây, chàng tự nhủ :

-Ta cứ việc nhất tâm nghe cô mà hành động là được. Càng hỏi nhiều càng tỏ ra mình chẳng biết gì.

Chàng đành im tiếng lầm lũi đi theo cô tiến về phía Đông.

Hai người lại đi chừng năm, sáu dặm rồi xuyên vào một khu rừng cây rậm rạp tối om.

Trình Linh Tố khẽ nói :

-Đến nơi rồi. Bọn họ chưa về. Chúng ta chờ ở đây. Đại ca đem cái bồ này để xuống gốc cây kia.

Cô vừa nói vừa trở một cây lớn.

Hồ Phỉ theo lời đem bồ tre đặt tại đó.

Trình Linh Tố lại đi tới gốc cây cách chừng tám, chín trượng bên cạnh bụi cỏ rậm. Cô nói :

-Còn cái bồ nữa đem đến đặt tại đây.

Đoạn cô chuồn trong bụi cỏ.

Hồ Phỉ cũng không hỏi chưa về, chờ họ làm gì ? Chàng nhớ lời dặn không dời xa cô quá ba bước liền đem cái bồ kia cất đi rồi cũng chui vào bụi cỏ, ngồi bên cạnh cô.

Chàng ngừng đầu trông chiều trời thấy vành trăng đã xế về tây, quá nửa đêm rồi. Những côn trùng trong rừng cây thỉnh thoảng lại kêu mấy tiếng inh ỏi.

Trình Linh Tố đưa cho Hồ Phỉ một viên thuốc, khẽ dặn chàng :

-Bỏ vào miệng ngậm chứ đừng nuốt xuống.

Hồ Phỉ lắng lặng làm theo. Viên thuốc này mùi vị rất đắng.

Hai người ngồi đợi chừng nửa giờ. Hồ Phỉ nghĩ quanh nghĩ quẩn, chàng nhận ra trong một ngày một đêm qua toàn gặp những chuyện kỳ bí, suốt đời chưa thấy những biến diễn quái đản như vậy bao giờ.

Đột nhiên chàng nhớ tới Viên Tử Y, tự hỏi :

-Không hiểu hiện giờ nàng ở đâu ? Đến lúc này nàng ở bên ta chứ không phải cô bé gầy nhom này thì nàng sẽ nói gì với ta ?

Nghĩ tới đây bất giác chàng thò tay vào bọc sờ chiếc ngọc phụng.

Đột nhiên Trình Linh Tố kéo áo Hồ Phỉ và trở tay về phía trước.

Hồ Phỉ nhìn theo ngón tay nàng thấy một ngọn đèn lồng ở phía xa xa từ từ tiến gần lại. Thông thường ánh sáng đèn lồng màu hồng nhưng cây đèn lồng này lại chiếu ra màu biếc lục.

Ngọn đèn lồng đi rất lẹ chẳng mấy chốc đã tới trước mặt chỉ còn cách ngoài mười trượng. ánh lửa soi rõ người cầm đèn là một nữ nhân lưng còng, bước cao bước thấp, tựa hồ què chân trái. Phía sau mũ là một hán tử thân hình cao lớn, trên lưng cài thanh kiếm sáng loáng.

Hồ Phỉ nhớ tới lời nói của Chung Triệu Văn bất giác run lên, tự nhủ :

-Chung nhị ca bảo Độc Thủ Dực Vương có khi là đại nhân như hạng đồ đệ, khi là phụ nữ lưng còng. Vậy trong hai người này tất có một người là Dực Vương.

Chàng liếc mắt nhìn Trình Linh Tố nhưng trong đêm tối không thấy rõ mặt cô. Chỉ có cặp mắt sáng như sao đang ngó hai người không chớp. Cô lộ vẻ rất khẩn trương.

Hồ Phỉ nổi lòng nghĩa hiệp định bụng :

-Độc Thủ Dực Vương mà hành động bất lợi cho cô thì ta nhất định liều mạng với lão để bảo vệ cho cô đặng an toàn.

Một nam một nữ tiến gần lại. Người đàn bà dong mạo thanh nhã tuy mục có tật nhưng là một mỹ nữ. Còn đại hán mặt mày đầy thớ thịt, tướng mạo hung dữ. Cả hai người đều lối ngoài bốn chục tuổi.

Hồ Phỉ mình mang tuyệt nghệ, dù gặp bọn cường khấu trên chốn giang hồ cũng không hề khiếp sợ nhưng lúc này chàng không tự chủ được, trống ngực đánh thành thành. Chàng nhận thấy lắm lúc võ công không được ích gì. Muốn đối phó với hạng người này chỉ ỷ vào võ công chưa chắc đã thắng nổi.

Hai người kia còn cách Hồ Phỉ chừng bảy, tám trượng đột nhiên quay sang mé tả đi thêm mười mấy trượng rồi dừng bước.

Đại hán lớn tiếng hô :

-Mộ Dung sư huynh ! Vợ chồng tiểu đệ y ước tới đây. Xin sư huynh lộ diện cho tiểu đệ ra mắt.

Chỗ hấn đứng không xa Hồ Phỉ mấy mà lúc mở miệng thanh âm rất lớn khiến Hồ Phỉ giật nảy mình lên.

Đại hán hô hai lần không người đáp lại.

Hồ Phỉ nghĩ thầm :

-Nơi đây chỉ có bốn người, còn ai nữa đâu ? Làm gì có Mộ Dung sư huynh ?

Người đàn bà cất tiếng nhỏ bé hơn :

-Mộ Dung sư huynh đã không chịu xuất hiện. Vậy vợ chồng tiểu muội đành thất lễ.

Hồ Phỉ cười thầm nghĩ bụng :

-Vừa rồi ta đến Dục Vương Trang bái phỏng, mình nói sao họ cũng không lý gì tới. Bây giờ lão muốn gặp người khác cũng vậy.

Bỗng thấy nữ nhân lấy trong bọc ra một bó cỏ châm vào đèn lồng cho cháy bùng. Lập tức một làn khói đặc bốc lên, chỉ trong khoảng khắc khói trắng giàn đục. Trong khói toàn mùi gỗ đàn hương chẳng có gì khó ngửi.

Hồ Phỉ nghe mục nói câu " Vợ chồng tiểu muội đành phải thất lễ " biết là thứ khói này rất lợi hại nhưng chính mình chẳng thấy gì khó chịu, chàng chắc viên thuốc ngậm trong miệng rất hiệu công. Chàng quay lại ngó Trình Linh Tố.

Lúc này cô cũng đưa mắt nhìn chàng, mục quang đầy vẻ quan thiết.

Hồ Phỉ trong lòng cảm kích lắm nhắm gật đầu.

Làn khói mỗi lúc một dày đặc, đột nhiên trong cái bờ tre đặt ở dưới gốc cây có tiếng người hắt hơi rất lớn. Hồ Phỉ giật mình kinh hãi tự hỏi :

-Trong bờ có người ư ? Sao ta gánh đi một lúc lâu mà chẳng biết gì ? Vậy câu chuyện giữa ta và Trình cô nương họ nghe thấy hết rồi ư ?

Chàng nghĩ tiếp :

-Mình tuyệt không hiểu gì về y dược cùng độc vật nhưng đã luyện võ công bao nhiêu năm thì chẳng thể gánh một người đi bao nhiêu đường đất mà lại không phát giác, trừ phi đó là người chết thì không kể.

Chàng rất dỗi kinh dị lại nghe người trong bờ hắt hơi liền mấy tiếng rồi hất nắp bờ đi nhảy vọt ra. Chàng thấy người này mặc áo trường bào, đội khăn nho cân. Chính là lão già mà chàng đã ngó thấy ở trên đỉnh núi đang nhặt cỏ hái thuốc. Quần áo lão rất lôi thôi, khăn đội lệnh lạc, thái độ cực kỳ tất tưởi.

Lão thấy hai người nam nữ kia nổi giận quát hỏi :

-Hay lắm ! Khương sư đệ ! Tiết sư muội ! Lâu năm không gặp, các vị hạ thủ càng ngày càng thâm độc.

Vợ chồng nhà kia thấy lão hình dạng như vậy, dường như ra ngoài sự tiên liệu của họ. Đại hán cười lạt hỏi :

-Sư huynh còn bảo bọn tiểu đệ hạ thủ thâm độc ư ? Sư huynh ngồi ẩn trong bờ ai mà biết được ? Mộ Dung sư huynh !

Hắn chưa dứt lời, lão già lại hắt hơi mấy cái, sắc mặt biến đổi, vội thò tay vào bọc lấy thuốc bỏ vào miệng.

Mụ đàn bà lưng gù liệng cỏ đang cháy xuống đất, giậm chân lên cho tắt đi, rồi lại bỏ vào bọc nói :

-Mộ Dung sư huynh ! Không kịp nữa rồi ! Không kịp nữa rồi !

Lão già kia mặt xám như tro tàn ngồi thừ dưới đất hồi lâu mới nói :

-Thôi được ! Kể như ta thua rồi. Từ này phân ly đôi ngả ta không theo dõi hai vị nữa là xong.

Đại hán lấy trong bọc ra một cái bình nhỏ màu hồng cầm tay nói :

-Thuốc giải Đoạn Trường Thảo ở trong này. Lệnh sư diệt trùng phải chất độc của đại sư ca, vậy đại sư ca lấy thuốc giải đổi là xong.

Lão già hỏi :

-Nói bậy ! Có phải các vị bảo Tiểu Thiết ngộ độc không ? Mấy năm nay ta không thấy mặt gã thì hạ độc thủ cái gì ?

Mụ lưng gù hỏi lại :

-Đại ca hẹn bọn tiểu muội đến đây để nói câu này thôi ư ?

Mụ quay đầu lại bảo đại hán :

-Thiết Sơn ! Chúng ta đi thôi.

Đại hán ngần ngừ nói :

-Còn Tiểu Thiết ?

Mụ kia ngắt lời :

-Y giận chúng ta thấu xương chẳng thà y chịu mất mạng chứ quyết chẳng dung tha Tiểu Thiết. Mấy năm nay chẳng lẽ sư ca còn không nghĩ ra ?

Đại hán muốn đi mà không đi ngay, lại hỏi :

-Mộ Dung sư huynh ! Mỗi cừu hận hai chục năm trời đến nay còn để tâm làm chi ? Tiểu đệ khuyên đại sư huynh một câu : Chúng ta nên trao đổi thuốc giải để cởi mối hiềm ngày trước.

Hắn nói mấy câu này bằng một giọng rất thành khẩn.

Lão già động tâm hỏi :

-Tiểu sư muội ! Tiểu Thiết trúng phải chất độc gì ?

Mụ già cười lạt một tiếng chứ không trả lời.

Đại hán nói :

-Mộ Dung sư huynh ! Đã đến thế này tưởng không nên giả vờ nữa. Tiểu đệ kính mừng sư huynh đã trông được thứ Thất Tâm Hải Đường.

Lão già lớn tiếng hỏi :

-Ai trông Thất Tâm Hải đường ? Chẳng lẽ Tiểu Thiết trúng phải chất độc Thất Tâm Hải Đường ? Ta không có đâu. Ta không có đâu.

Lão nói mấy câu này ra chiều hốt hoảng. Mối lo sợ lộ ra ngoài mặt.

Hai vợ chồng kia đưa mắt nhìn nhau tự hỏi :

-Chẳng lẽ lão đóng kịch giống đến thế ư ?

Mụ đàn bà hỏi :

-Hay lắm ! Mộ Dung sư huynh ! Đừng nói chuyện vô ích nữa. Sư huynh ước hẹn bọn tiểu muội đến đây tương hội có điều chi dạy bảo ?

Lão già gãi đầu đáp :

-Ta có ước hẹn đâu ? Các vị đem ta đến đây sao lại bảo ta ước hẹn ?

Lão nói tới đây trong lòng vừa tức giận vừa hổ thẹn. Đột nhiên lão vung cước đá cái bồ tre ra xa bảy, tám trượng.

Mụ đàn bà lạnh lùng hỏi :

-Chẳng lẽ phong thư này không phải của sư huynh viết ? Ngày thường tiểu muội được coi tự tích của sư huynh không phải ít.

Mụ vừa nói vừa lấy trong bọc ra một tờ giấy hoa tiên. Mụ giơ tay trái lên, tờ giấy bay về phía lão già.

Lão già giơ tay toan đón lấy. Đột nhiên lão động tâm vung chưởng đánh ra. Chưởng phong cản tờ giấy lại ở trên không. Ngón tay cái lão lại búng một cái bắn ra mũi ám khí.

Mũi ám khí của lão già là một cây Thấu cốt đỉnh dài ba tấc bắn trúng tờ giấy hoa tiên cắm vào cành cây đánh sột một tiếng.

Hồ Phi ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm :

-Những người này đều là tay đao để. Đối phương nói một câu thử một hơi đều đề phòng bị người hạ độ. Lão già không dám đưa tay đón tờ giấy là sợ trên giấy có chất độc.

Mụ lưng gù giơ cao đèn lồng cho ánh lửa soi rõ tờ giấy. Trên giấy viết hai hàng chữ lớn.

Hồ Phỉ ngồi ở đằng xa cũng nhìn rõ những chữ :

" Khương, Thiết lương vị. Sau canh ba mời hai vị đến rừng Hắc Hồ, có việc cần thương lượng "

Dưới thự danh bằng bốn chữ " Tri danh bất cụ ".

Hai hàng chữ này nét bút khô khan, gầy guộc. Chữ giống như người, cùng một loại với thân hình lão già.

Lão già bật tiếng la " ô hay ".

Dường như lão rất lấy làm quái dị.

Đại hán hỏi :

-Mộ Dung sư huynh ! Có điều chi quái dị ?

Lão già lạnh lùng đáp :

-Thơ này không phải ta viết.

Lão vừa nói câu này, vợ chồng đại hán lại đưa mắt nhìn nhau.

Mụ lưng gù buông tiếng cười lạt ra chiều không tin lời lão.

Lão già nói :

-Bút tích trong thơ rất giống thư pháp của ta mới thật là kỳ.

Lão đưa tay trái lên sờ hàm râu rồi nổi giận đùng đùng hỏi :

-Các người bỏ ta vào bò khiêng đến đây làm chi ? Ta đã phát thệ vĩnh viễn không nhìn mặt các người nữa kia mà ?

Mụ lưng gù không trả lời, hỏi lại :

-Tiểu Thiết trúng phải chất độc Thất Tâm Hải Đường. Sư huynh có chịu cứu trị hay không ?

Lão già hỏi :

-Đã chắc chưa ? Có đúng là Thất Tâm Hải Đường.

Lão nói đến bốn chữ " Thất Tâm Hải đường " thanh âm run rẩy không tự chủ được, lộ vẻ sợ hãi.

Hồ Phỉ nghe tới đây mới hiểu dần ra. Chàng đoán có một tay cao thủ nào khác bố trí cuộc này khiến cho ba người nói lui nói tới mà vẫn chẳng ăn nhập gì với nhau. Tay cao thủ đó là ai ?

Bất giác chàng quay lại ngó Trình Linh Tố thấy cặp mắt lớn và sáng ngời của nàng lấp lánh trong bóng tối. Chàng tự hỏi :

-Chẳng lẽ cô bé ốm nhất nước vàng ửng này lại nghê gồm đến thế ?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ bỗng nghe đại hán quát những tiếng " u ú " rất quái dị, vội quay đầu nhìn ra thì thấy lão già và vợ chồng đại hán cùng cúi mình xuống hai tay đẩy ra ngoài, miệng hô những tiếng " u ú ". Cả ba cùng hô nhưng nghe rõ tiếng lão già gay gắt, tiếng đại hán hô hào, tiếng mụ lưng gù lạnh lạnh.

Ba người hú lên từng tràng dài liên tục không ngắt.

Đột nhiên tiếng hú dừng lại, bỗng thấy hàn quang lấp loáng. Lão già phát ra một mũi Thấu cốt đỉnh đánh tắt đèn lồng.

Tiếp theo đại hán rú lên :

-úi chao !

Hiển nhiên hẳn bị lão già ám toán thụ thương rồi.

Lúc này trong rừng tối om, bốn mặt đều cảm thấy có nguy cơ rình rập. Hồ Phi tiện tay kéo Trình Linh Tố lùi lại phía sau, chàng đứng trước mặt cô để ngăn chặn.

Hành động này của chàng chưa suy nghĩ vì thấy nguy hiểm đến nơi, chỉ biết hết sức bảo vệ cho cô gái yếu đuối. Còn lực lượng mình có bảo vệ nổi hay không chàng tuyệt không nghĩ tới.

Đại hán rú lên một tiếng rồi im bật. Trong khu rừng tuy có năm người cả thảy mà không mảy may tiếng động.

Hồi lâu Hồ Phi mới nghe tiếng dế kêu trong bụi cỏ. Đàng xa tiếng cú mèo réo lên the thé.

Đột nhiên một bàn tay nhỏ nhắn mềm mại đưa ra nắm lấy bàn tay to lớn của chàng.

Hồ Phi run lên một cái rồi chàng biết ngay là bàn tay của Trình Linh Tố. Chàng cảm thấy nó nhỏ bé mềm mại chỉ bằng bàn tay đứa trẻ nít bảy, tám tuổi.

Hồ Phi cầm tay cô đột nhiên nghĩ tới một việc khiến chàng ớn lạnh xương sống.

Chàng vẫn tưởng nhất thiết mọi việc xảy ra hoàn toàn trong sự tiên liệu của Trình Linh Tố nhưng lúc này tựa hồ cô rất khiếp sợ, chính cô cũng lo mình không đối phó nổi.

Trong khu rừng tĩnh mịch, đột nhiên trước mắt hiện ra hai luồng khói bay lên cuồn cuộn. Một luồng khói trắng và một luồng khói xám tựa hồ hai con linh xà từ hai bên vọt vào giữa để đánh nhau.

Tiếp theo những tiếng veo veo rít lên không ngắt.

Hồ Phi ngồi trong bóng tối dương cặp mắt to lớn lên nhìn thấp thoáng thấy hai bên đều có điểm hỏa tinh. Một điểm là lão già, một điểm là mục lưng gù.

Hai người đều cúi xuống, vận nội lực thổi khói về phía đối phương. Đó là hai người đã đốt dược thảo gì đó để phát khói độc công kích nhau.

Hai người thổi hồi lâu. Trong rừng khói mù mỗi lúc một dày đặc.

Hồ Phi cảm thấy bàn tay nhỏ bé của Trình Linh Tố run lên. Tiếp theo dưới gốc cây về phía đối diện bỗng nghe đánh " chát " một tiếng.

-----oOo-----